Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 1. júla 2015 [1]

Vec C-347/14

New Media Online GmbH

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Verwaltungsgerichtshof (Rakúsko)]

„Slobodné poskytovanie služieb — Poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb — Smernica o audiovizuálnych mediálnych službách — Článok 1 ods. 1 písm. a), b) a g) — Pojmy ‚program' a ‚audiovizuálna mediálna služba' — Krátke videá dostupné na internetovej stránke novín"

Úvod

1. „Každý vidí ako vyzerá kôň". Tak znela jedna z definícií obsiahnutých v prvej poľskej encyklopédii, vydanej v osemnástom storočí. [2] Mohlo by sa zdať, že o podobný prípad ide pri probléme definície audiovizuálnej mediálnej služby v rámci internetu, o ktorý ide vo veci samej – intuitívne každý vie takúto službu spoznať. Keď však ide o jej opísanie v právnom jazyku, je ťažké nájsť pojmy, ktoré by boli dostatočne presné a súčasne dostatočne široké.

2. Podľa mňa to vyplýva zo skutočnosti, že určenie právneho rámca fungovania internetu je jednou z hlavných výziev, ktoré v súčasnosti stoja pred zákonodarstvom, ako aj súdnictvom všetkých krajín sveta, vrátane Európskej únie i jej členských štátov. Dovtedy nevídaná rôznorodosť a prakticky nekonečné množstvo dostupných informácií, absencia štátnych hraníc ako podstatných prekážok prenosu týchto informácií, jednoduchosť vytvárania ľubovoľnej informácie akýmkoľvek subjektom a jej šírenie medzi prakticky neohraničený počet príjemcov a napokon odtrhnutosť virtuálneho, digitálneho sveta od sveta materiálneho, si vyžaduje nové právne nástroje, ktoré budú často spočívať na úplne nových základoch. [3] Navyše táto realita sa mení obrovskou rýchlosťou a je značne v predstihu pred schopnosťou zákonodarcu reagovať na túto skutočnosť, predovšetkým v demokratických krajinách. Uplatňovanie pravidiel, ktoré pôvodne boli určené pre analógový svet, v digitálnej dobe so sebou prináša radu ťažkostí. Predmetná vec je ukážkou dilem, pred akými stoja orgány zodpovedné za kontrolu dodržiavania práva a regulácie trhov.

1 — Jazyk prednesu: poľština.

2 — CHMIELOWSKY, B.: *Nowe Ateny*. Lwów 1745 – 1746, s. 475.

3 — Veľmi dobrým príkladom toho, ako veľmi naše aktuálne právne kategórie nezodpovedajú novej realite, je bezradnosť, s akou predaj obsahu kníh v elektronickej podobe (e-books) považujeme za „službu" (pozri rozsudky Komisia/Francúzsko, C-479/13, EU:C:2015:141; Komisia/Luxembursko, C-502/13, EU:C:2015:143).

Právny rámec

Právo Únie

3. Právny rámec predmetnej veci na úrovni práva Únie predstavujú ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách)[4]. Výklad požadovaný vnútroštátnym súdom si vyžaduje, aby sa okrem ustanovení tejto smernice, ktoré sa majú vyložiť, zohľadnili aj niektoré odôvodnenia odkazujúce na normotvorcom zamýšľaný rozsah pôsobnosti smernice.

4. Podľa odôvodnení 11, 21, 22, 24, 28 a 29 smernice 2010/13:

„(11) Je potrebné zlepšiť právnu istotu s cieľom vyhnúť sa narušovaniu hospodárskej súťaže, pomôcť dobudovať vnútorný trh a uľahčiť vytvorenie jednotného informačného priestoru, aby sa uplatnil aspoň základný stupeň koordinovaných pravidiel na všetky audiovizuálne mediálne služby, tak na televízne vysielanie (napr. lineárne audiovizuálne mediálne služby), ako aj na audiovizuálne mediálne služby na požiadanie (napr. nelineárne audiovizuálne mediálne služby).

…

(21) Na účely tejto smernice by definícia audiovizuálnych mediálnych služieb mala zahŕňať iba audiovizuálne mediálne služby, či už televízne vysielanie, alebo audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, ktoré sú masmediálne, t. j. určené na prijímanie, a ktoré by mohli ovplyvňovať významnú časť širokej verejnosti. Jej rozsah by sa mal obmedziť na služby, ako ich definuje Zmluva o fungovaní Európskej únie, a preto by sa mal vzťahovať na všetky formy hospodárskych činností vrátane výkonov verejnej služby, ale nemal by sa vzťahovať na činnosti, ktoré sú pôvodne nehospodárske a ktoré nekonkurujú televíznemu vysielaniu, ako napr. súkromné internetové stránky a služby pozostávajúce z poskytovania a šírenia audiovizuálneho obsahu vyrobeného užívateľmi na účely spoločného používania a výmeny v rámci záujmových spoločenstiev.

(22) Na účely tejto smernice by definícia audiovizuálnych mediálnych služieb mala zahŕňať masovokomunikačné prostriedky v ich funkcii informovať, zabávať a vzdelávať širokú verejnosť a mala by zahŕňať audiovizuálny komerčný oznam, ale nemala by zahŕňať žiadnu formu súkromnej korešpondencie, napríklad e-maily odosielané obmedzenému počtu adresátov. Táto definícia by sa nemala vzťahovať ani na všetky služby, ktorých hlavný účel nie je poskytovanie programov, čiže také, kde audiovizuálny obsah je len vedľajším doplnkom služby a nie jej hlavným účelom. Príkladmi sú internetové stránky, ktoré obsahujú audiovizuálne prvky slúžiace len na doplnenie; sú to napríklad animované grafické prvky, krátke reklamné spoty alebo informácie týkajúce sa nejakého produktu či neaudiovizuálnej služby. …

…

(24) Pre audiovizuálne mediálne služby na požiadanie je charakteristické, že sa ‚podobajú televízii', t. j., že sa uchádzajú o tých istých divákov ako televízne vysielanie a povaha a spôsob prístupu k týmto službám vedú užívateľa odôvodnene k očakávaniu regulačnej ochrany v rámci rozsahu pôsobnosti tejto smernice. V tomto zmysle by sa pojem program mal vykladať dynamicky a mal by zohľadňovať vývoj v oblasti televízneho vysielania, aby sa predišlo rozdielom v súvislosti s voľným pohybom a hospodárskou súťažou.

4 — Ú. v. EÚ L 95, s. 1.

…

(28) Rozsah pôsobnosti tejto smernice by sa nemal vzťahovať na elektronické verzie novín a časopisov.

(29) Všetky charakteristiky audiovizuálnej mediálnej služby stanovené v jej definícii a vysvetlené v odôvodneniach 21 až 28 by mali byť splnené súčasne.“

5. Predmetom návrhu vnútroštátneho súdu v podstate je výklad niektorých definícií obsiahnutých v smernici 2010/13. Tieto definície sa nachádzajú v článku 1 tejto smernice. Tento článok stanovuje:

„1. Na účely tejto smernice sa uplatnia tieto definície:

a) ‚audiovizuálna mediálna služba‘ je:

i) služba, ako ju vymedzujú články 56 a 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, za ktorú je redakčne zodpovedný poskytovateľ mediálnej služby a ktorej hlavným účelom je poskytovanie programov s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť elektronickými komunikačnými sieťami v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2002/21/ES. Takéto audiovizuálne mediálne služby sú televízne vysielanie, ako ho vymedzuje písmeno e) tohto odseku, alebo audiovizuálna mediálna služba na požiadanie v zmysle písmena g) tohto odseku;

…

b) ‚program‘ je súbor pohybujúcich sa obrazov so zvukom alebo bez zvuku predstavujúci samostatnú položku v rámci programovej skladby alebo katalógu, ktorý zostavil poskytovateľ mediálnej služby a ktorého forma a obsah sú porovnateľné s formou a obsahom televízneho vysielania. Príklady programov zahŕňajú kinematografické dlhometrážne filmy, športové podujatia, situačné komédie, dokumentárne filmy, detské programy a pôvodné televízne hry;

…

g) ‚audiovizuálna mediálna služba na požiadanie‘ (t. j. nelineárna audiovizuálna mediálna služba) je audiovizuálna mediálna služba poskytovaná poskytovateľom mediálnej služby na sledovanie programov v momente, ktorý si užívateľ zvolil, a na jeho osobitnú žiadosť na základe katalógu programov zostaveného poskytovateľom mediálnej služby;

…“.

Rakúske právo

6. Smernica 2010/13 bola do rakúskeho práva prebratá prostredníctvom Bundesgesetz über audiovisuelle Mediendienste (zákon o audiovizuálnych mediálnych službách, ďalej len „AMD-G“) [5]. Definície audiovizuálnej mediálnej služby, audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj programu sa nachádzajú v § 2 bodoch 3, 4 a 30 AMD-G. Ich formulácia je v súlade so znením príslušných definícií obsiahnutých v smernici 2010/13.

5 — BGBl. I č. 84/2001 v znení neskorších zmien a doplnení.

7. Podľa § 9 ods. 1 AMD-G:

„Vysielatelia nepodliehajúci licenčnej povinnosti podľa § 3 ods. 1, ako aj poskytovatelia mediálnych služieb na požiadanie, musia oznámiť svoju činnosť regulačnému orgánu najneskôr do dvoch týždňov pred jej začatím“.

Skutkové okolnosti, konanie a prejudiciálne otázky

8. New Media Online GmbH, spoločnosť založená podľa rakúskeho práva (ďalej len „spoločnosť New Media Online“), prevádzkuje internetovú stránku novín *Tiroler Tageszeitung* pod názvom Tiroler Tageszeitung Online [6]. Na tejto stránke sa popri inom obsahu nachádza samostatný link s označením „Video“, ktorý v čase skutkových okolností sporu vo veci samej zahŕňal katalóg s asi 300 audiovizuálnymi materiálmi. Tieto materiály s dĺžkou od niekoľko desiatok sekúnd po niekoľko minút viac či menej tematicky súviseli s ostatným obsahom internetovej stránky a pochádzali z rôznych zdrojov (vlastné materiály, materiály miestnej televízie, materiály dodané užívateľmi stránky atď.).

9. Rozhodnutím z 9. októbra 2012 Kommunikationsbehörde Austria (rakúsky regulačný orgán) uznal link „Video“ na internetovej stránke Tiroler Tageszeitung Online za audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie v zmysle AMD-G, ktorá podlieha oznamovacej povinnosti na základe § 9 ods. 1 tohto zákona.

10. Spoločnosť New Media Online podala proti tomuto rozhodnutiu žalobu na Bundeskommunikationssenat (súdny orgán, ktorý je príslušný pre telekomunikačné spory), ktorú tento súdny orgán zamietol rozhodnutím z 13. decembra 2012. Uvedená spoločnosť následne toto rozhodnutie napadla na Verwaltungsgerichtshof (Správny súdny dvor).

11. Za týchto okolností Verwaltungsgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 1 ods. 1 písm. b) smernice [2010/13] vykladať tak, že možno vychádzať z požadovanej porovnateľnosti formy a obsahu skúmanej služby s televíznym vysielaním, ak sú takéto služby ponúkané aj v televíznych vysielaniach, ktoré možno považovať za masmédiá určené na prijímanie významnou časťou širokej verejnosti a spôsobilé ju výrazne ovplyvňovať?

2. Má sa článok 1 ods. 1 písm. a) bod i) smernice [2010/13] vykladať tak, že v súvislosti s preskúmavaním hlavného účelu ponúkanej služby možno pri elektronickej verzii novín vychádzať z tej čiastkovej oblasti, v ktorej sú väčšinou ponúkané zozbierané krátke videá, ktoré v iných častiach internetovej stránky tohto elektronického média slúžia len na doplnenie článkov elektronickej dennej tlače?“

12. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený Súdnemu dvoru 18. júna 2014. Písomné pripomienky predložili spoločnosť New Media Online, švédska vláda a Európska komisia. Spoločnosť New Media Online a Komisia sa zúčastnili na pojednávaní uskutočnenom 22. apríla 2015.

6 — www.tt.com.

Analýza

13. Vnútroštátny súd požaduje výklad dvoch kritérií, na základe ktorých možno službu považovať za audiovizuálnu mediálnu službu v zmysle smernice 2010/13. Nespochybňujem význam týchto dvoch kritérií. Podľa môjho názoru sa však predmetná vec skôr týka všeobecnejších otázok súvisiacich s rozsahom pôsobnosti tejto smernice na obsahy sprístupňované verejnosti prostredníctvom internetu. Z tohto dôvodu by som chcel navrhnúť všeobecnejšie chápanie problému predloženého vnútroštátnym súdom. Je to vhodnejšie najmä preto, že v predmetnej veci Súdny dvor prvý raz bude mať príležitosť vyjadriť sa k výkladu pojmu audiovizuálnej mediálnej služby v zmysle uvedenej smernice.

14. Ešte pred úvahami na danú tému by som rád krátko pripomenul genézu ustanovení práva Únie v oblasti audiovizuálnych médií.[7]

Genéza smernice 2010/13

15. Hoci Súdny dvor už v roku 1974 televízne vysielanie uznal za službu v zmysle Zmluvy,[8] touto oblasťou sa až do 80-tych rokov dvadsiateho storočia normotvorca Spoločenstva nezaoberal. Súviselo to so skutočnosťou, že tradičná pozemná televízia závisela od dostupnosti rádiovej frekvencie. Práve štáty disponovali touto frekvenciou a prideľovali ju televíznym staniciam spolu s koncesiou na vysielanie obmedzenou na územie štátu. Televízne služby teda mali len veľmi malý cezhraničný význam.

16. Situácia sa zmenila s rozvojom káblovej televízie, a obzvlášť satelitnej televízie. Nová technológia umožnila nielen značný nárast počtu televíznych kanálov, ale zároveň umožnila prístup k príjemcom mimo štátu sídla vysielateľa. To následne umožnilo vytvorenie jednoliateho trhu televíznych služieb.

17. Legislatívne práce sa začali zelenou knihou Komisie zo 14. júna 1984 na tému televízie bez hraníc[9]. Tieto práce vyústili do vydania takzvanej smernice o televízii bez hraníc[10]. Táto smernica stanovila zásadu slobodného príjmu televíznych programov vysielaných z jedného členského štátu na územie ostatných členských štátov. Naproti tomu smernica stanovila minimálne zásady – záväzné pre všetkých vysielateľov v Spoločenstve – týkajúce sa kvalitatívnych a kvantitatívnych obmedzení reklamy, sponzorovania a teleshoppingu, ochrany maloletých a verejného poriadku, ako aj práva na vyjadrenie. V smernici uvedené zásady určovania právomoci jednotlivých členských štátov nad vysielateľmi zaručovali, že každý vysielateľ podliehal právu a regulačným orgánom len jedného štátu. Okrem toho smernica ukladá vysielateľom povinnosti týkajúce sa podpory európskych diel. Novelizáciou smernice o televízii bez hraníc z roku 1997[11] bola predovšetkým zavedená možnosť členských štátov vymedziť podujatia, ktorých vysielanie nemôže byť vyhradené výlučne plateným kanálom.

7 — Chápem tým ustanovenia týkajúce sa obsahov šírených pomocou audiovizuálnych médií. Nemám tým na mysli ustanovenia týkajúce sa fungovania telekomunikačných sietí a prístupu k nim, ani ustanovenia upravujúce iné služby informačnej spoločnosti než audiovizuálne, upravujúce ochranu autorských práv atď., ktoré sú vo veci samej irelevantné.

8 — Rozsudok Sacchi, 155/73, EU:C:1974:40, bod 6.

9 — Television Without Frontiers, Green Paper on the Establishment of the Common Market for Broadcasting, Especially by Satellite and Cable [KOM(84)300 v konečnom znení].

10 — Smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224). Pozri k tomu: MIK, C.: *Media masowe w europejskim prawie wspólnotowym*. Toruń 1999, s. 239 – 243.

11 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS (Ú. v. ES L 202, s. 60; Mim. vyd. 06/002, s. 321).

18. Rýchly technologický rozvoj v oblasti elektronických médií na prelome storočí nielen umožnil ďalší značný nárast počtu tradičnej televíznej ponuky, ale aj vznik nových typov audiovizuálnych služieb, akými sú rôzne typy služieb na požiadanie. Tak z hľadiska ponúkaného obsahu, ako aj z hľadiska dostupnosti pre užívateľov novým fenoménom bol rozvoj internetu ako nového média 21. storočia. S takýmto technologickým rozvojom súvisela aj postupná zmena v chovaní a v očakávaniach užívateľov. V nezmenenom právnom stave tieto nové fenomény zapríčiňovali čoraz väčšiu konkurenčnú nerovnováhu na trhu audiovizuálnych služieb.

19. Komisia poukazovala na potrebu zmien vo štvrtej správe o uplatňovaní smernice 89/552[12] a v oznámení o budúcnosti európskej regulačnej politiky v audiovizuálnej oblasti[13]. Po ukončení prípravných prác a rozsiahlych konzultáciách Komisia predložila návrh smernice, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 89/552[14]. Návrh bol prijatý s minimálnymi zmenami ako smernica 2007/65[15].

20. Táto smernica zmenila smernicu 89/552 zásadným spôsobom. Po prvé sa zmenil samotný názov smernice, čo bol dôsledok zmeny terminológie – nehovorí sa už o činnosti televízneho vysielania, ale o audiovizuálnych mediálnych službách. Hmotnoprávne ustanovenia smernice boli podstatne zmenené a liberalizované, najmä v oblasti reklamy a iných foriem podpory tovarov a služieb. Pre predmetnú vec je najpodstatnejšou zmenou rozšírenie oblasti uplatňovania ustanovení smernice na tzv. nelineárne audiovizuálne služby, súhrnne nazývané ako služby „na požiadanie“. Tieto služby boli zahrnuté – vo veľmi základnom rozsahu – do ustanovení týkajúcich sa ochrany maloletých a verejného poriadku, reklamy a podpory európskej produkcie. Podrobnejšie pravidlá sa týkajú lineárnych služieb, t. j. tradičnej televízie. Smernica 2010/13 je konsolidovaným znením smernice 89/552 po zmenách a doplneniach, ktoré priniesla smernica 2007/65.[16]

21. Ako vyplýva z vyššie uvedeného dosť stručného popisu, úprava nelineárnych audiovizuálnych služieb v smernici 2010/13 je len odvodenou úpravou vo vzťahu k úprave lineárnych služieb, t. j. televízie. Vo svetle tejto genézy podľa mňa treba uskutočniť výklad definície audiovizuálnych mediálnych služieb obsiahnutej v smernici, vrátane nelineárnych služieb, z hľadiska informačnej spoločnosti.

Definícia audiovizuálnych mediálnych služieb v kontexte informačnej spoločnosti

Rozvoj internetu a audiovizuálne mediálne služby

22. Súbežne s vyššie uvedeným rozvojom televízie prebiehala ešte iná evolúcia, označovaná niekedy ako revolúcia, a to konkrétne vznik a rozvoj svetovej informačnej siete, teda internetu. Počas niekoľkých desaťročí sa internet používaný spočiatku ako technická kuriozita určená úzkemu okruhu odborníkov stal univerzálnym a bežným nástrojom používaným pri práci, vzdelávaní a zábave. Istý okruh činností sa čiastočne alebo celkovo presunul na sieť: elektronická pošta nahrádza klasickú korešpondenciu,

12 — Štvrtá správa Komisie Rade, Európskemu parlamentu, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov o uplatňovaní smernice 89/552/EHS o televízii bez hraníc [KOM(2002) 778 v konečnom znení].

13 — Oznámenie Komisie Rade, Európskemu parlamentu, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov – Budúcnosť európskej regulačnej politiky v oblasti audiovizuálnych služieb [KOM(2003) 784 v konečnom znení].

14 — KOM(2005) 464 v konečnom znení.

15 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 11. decembra 2007, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch, týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. EÚ L 332, s. 27).

16 — Viac k téme vývoja zákonodarstva Únie v oblasti audiovizuálnych služieb pozri napríklad: CHALUBINSKA-JENTKIEWICZ, K.: *Audiowizualne usługi medialne. Reglamentacja w warunkach konwersji cyfrowej*. Warszawa 2013, s. 78 – 118; BURRI-NENOVA, M.: The New Audiovisual Media Services Directive: Television *Without* Frontiers, Television *Without* Cultural Diversity. Common Market Law Review, Volume 44(2007), s. 1689 (s. 1693 a nasl.).

informačné portály nahrádzajú noviny, elektronický obchod nahrádza kamenné obchody v reálnom svete, zoznamovacie portály nahrádzajú zoznamovacie agentúry atď. Internet takisto so sebou priniesol množstvo nových javov, ktoré sú typické len pre toto médium, napríklad nové formy komunikácie prostredníctvom diskusných fór alebo sociálnych sietí, ako sú napr. najznámejšie Facebook a Twitter.

23. Jav internetizácia sa nevyhol ani audiovizuálnym službám. Najmä rozvoj takzvaného širokopásmového internetu – zvyšujúc mnohonásobne rýchlosť prenosu dát – umožnil jednak šírenie tradičných lineárnych a nelineárnych audiovizuálnych služieb internetovou sieťou (tzv. Internet Protocol Television, IPTV), a jednak vznik prakticky neobmedzeného počtu nových poskytovateľov a nových foriem audiovizuálnych služieb.

24. So širokopásmovým internetom sa ešte spája iný jav, ktorý je pre tieto úvahy významný, a to multimediálnosť. V analógovom období a v rannom období rozvoja internetu boli slovo, zvuk a obraz, najmä pohyblivý obraz, od seba dosť striktne vzájomne oddelené. Noviny a knihy boli zdrojom písaného slova doplneného prípadne o fotografie alebo kresby, rádio bolo len zvukovým médiom a kino spolu s televíziou audiovizuálnym médiom, teda médiom spájajúcim pohyblivý obraz so zvukom. Internet umožňuje verejné šírenie obsahov spájajúcich tieto tri formy prenosu do jedného celku. Internetové portály takýmto spôsobom nie sú odkázané na samotný text, ale ho môžu ilustrovať a dopĺňať o videomateriály, vedecké a vzdelávacie inštitúcie môžu obohacovať didaktické obsahy o záznamy z prednášok, športové kluby môžu správy o zápasoch doplniť o videonahrávky atď.

25. Dnes každý internetový portál kráčajúci s dobou ponúka popri písomných a grafických materiáloch aj audiovizuálne prvky, ktoré viac či menej tematicky nadväzujú na zvyšok portálu. Tieto prvky môžu byť integrálnou súčasťou písaných textov, ale môžu existovať aj samostatne. Bez ohľadu na to tieto audiovizuálne prvky v architektúre internetových stránok sú obvykle zhromažďované na samostatných podstránkach, ktoré sú buď súčasťou jednotlivých tematických oddielov portálu, alebo sú samostatným oddielom označovaným obvykle ako „video“ prípadne „TV“ (hoci v skutočnosti nejde o televíziu, čiže lineárnu službu).

26. Z právneho hľadiska teda vzniká otázka, či všetky audiovizuálne obsahy takéhoto druhu treba považovať za audiovizuálne mediálne služby, a ak nie, kde je potrebné stanoviť hranice. Uplatňovanie smernice na takéto obsahy vzbudzuje pochybnosti a je rôzne definované v zákonodarstve a v praxi regulačných orgánov jednotlivých členských štátov.[17] Takáto situácia je v rozpore s požiadavkou jednotného uplatňovania ustanovení smernice na území celej Únie.

Uplatňovanie smernice 2010/13 na audiovizuálne prvky internetových portálov

27. V rozhodnutí, ktoré je predmetom konania vo veci samej, rakúsky regulačný orgán prijal širokú definíciu audiovizuálnych mediálnych služieb a domnieva sa, že katalóg audiovizuálnych obsahov ponúkaných na internetovej stránke Tiroler Tageszeitung Online v oddiele „Video“ je takouto službou.

28. Hoci pre takéto stanovisko možno nájsť odôvodnenie v smernici 2010/13, v takomto širokom výklade rozsahu uplatňovania tejto smernice vidím celý rad nedostatkov.

17 — Pozri napríklad: CABRERA BLÁQUEZ, F.J.: On-demand Services: Made in the Likeness of TV?. In: *What Is an On-demand Service*. IRIS-Plus 2013 – 4, European Audiovisual Observatory, Strasbourg 2013, s. 7; METZDORF, J.: The Implementation of the Audiovisual Media Services Directive by National Regulatory Authorities. National Responses to Regulatory Challenges. In: *Journal of Intellectual Property, Information Technology and Electronic Commerce Law*, Volume 5(2014), Issue 2, s. 88.

29. Po prvé takýto výklad sa mi nezdá v súlade s cieľmi, ktoré normotvorca chcel dosiahnuť prijatím smernice o audiovizuálnych mediálnych službách.[18] Ako som uviedol vyššie, úprava nelineárnych audiovizuálnych služieb v tejto smernici je len odvodená od úpravy lineárnych služieb, t. j. tradičnej televízie (tradičnej v zmysle obsahu a programovej štruktúry, a nie technického spôsobu šírenia). V súlade s odôvodnením návrhu smernice 2007/65[19] a odôvodneniami smernice 2010/13[20] rozšírenie pôsobnosti úpravy na nelineárne služby má slúžiť na zaručenie neskreslenej hospodárskej súťaže medzi podobnými typmi hospodárskej činnosti pomocou ich podriadenia podobným pravidlám, prinajmenšom na základnej úrovni. Podľa mňa tento cieľ sa nesmie vykladať široko takým spôsobom, že by do úpravy zahŕňal aj služby, ktoré priamo nekonkurujú televíznemu vysielaniu.

30. Po druhé výklad uskutočnený rakúskym regulačným orgánom v konaní vo veci samej vedie k tomu, že pod ustanovenia smernice o audiovizuálnych mediálnych službách sa zahrnie veľké množstvo subjektov, ktoré síce prevádzkujú internetové stránky s audiovizuálnym obsahom, ale ich hlavným cieľom činnosti nie je ponúkanie audiovizuálnych služieb v zmysle smernice. Povinnosti vyplývajúce zo smernice 2010/13 pre poskytovateľov nelineárnych služieb síce sú len minimálne, avšak v praxi vnútroštátnych regulačných orgánov zahrnutie služby pod predpisy preberajúce túto smernicu je spojené prinajmenšom s registračnou povinnosťou, a v niektorých členských štátoch aj s ďalšími povinnosťami, ako napr. zaplatenie poplatku (Spojené kráľovstvo) alebo s oznamovacou povinnosťou (Francúzsko). Aj keď takáto registrácia nemá charakter povolenia na prevádzkovanie činnosti, znamená, že podstatná časť činnosti prevádzkovanej na internete podlieha správnej kontrole, čo môže byť považované za obmedzenie slobody činnosti tohto média.

31. Zámer vykonávať správnu kontrolu u veľkého množstva aspektov fungovania internetových stránok by zároveň bol – pre jednoduchosť vytvorenia internetových stránok a uverejnenia ľubovoľných obsahov na nich, vrátane audiovizuálnych – obrovskou výzvou pre regulačné orgány v členských štátoch. Pokus o veľmi širokú reguláciu by teda mohol zbaviť smernicu jej účinnosti aj v oblasti, pre ktorú je skutočne určená.

32. Napokon po tretie podľa stanoviska rakúskeho regulačného orgánu uplatňovanie smernice závisí od štruktúry konkrétnej internetovej stránky. Podľa takéhoto výkladu audiovizuálnou mediálnou službou v zmysle smernice sú len audiovizuálne obsahy zhromaždené v katalógu. Pokiaľ sú tie isté obsahy roztrúsené na rôznych miestach portálu, považujú sa za jeho integrálnu súčasť a nie za samostatnú službu, takže nespadajú pod ustanovenia smernice. Podľa mňa tu však máme do činenia výlučne s určitým technickým riešením, ktoré by nemalo mať vplyv na uplatňovanie ustanovení smernice. O tom, či sa služba zahrnie do pôsobnosti smernice, by mala rozhodovať podstata tejto služby, a nie štruktúra internetového portálu, v rámci ktorého je služba ponúkaná.

33. Nepopieram, že doslovný výklad smernice 2010/13 môže vzbudiť dojem, že výklad zo strany rakúskeho regulačného orgánu je správny, alebo že to je v každom prípade jeden z prípustných výkladov tejto smernice. Nezdá sa mi však, že by to bol výklad v súlade s vôľou normotvorcu. Z vyššie uvedených dôvodov sa taktiež domnievam, že tento výklad neumožňuje skutočne dosiahnuť ciele smernice a neprispieva k jej jednotnému uplatňovaniu vo všetkých členských štátoch.

34. Smernica o audiovizuálnych mediálnych službách teda nie je „odolná voči budúcnosti“ (future-proof)[21], ako si želali jej tvorcovia. Veľa formulácií, ktoré obsahuje, je nepresných alebo neprispôsobených realite širokopásmového internetu. Napriek tomu sa domnievam, že dynamický výklad jej ustanovení im môže dať správny zmysel v súčasnej, rýchlo sa meniacej internetovej dobe.

18 — Pod týmto názvom chápem podľa obdobia, o ktoré ide, buď smernicu 89/552, zmenenú a doplnenú smernicou 2007/65, alebo smernicu 2010/13.

19 — KOM(2005) 646 v konečnom znení.

20 — Pozri odôvodnenia 11 a 24 smernice 2010/13.

21 — REDING, V.: The Audiovisual Media Services Directive: the Right Instrument to Provide Legal Certainty for Europe's Media Business in the Next Decade. *ERA Forum*, 2006 – 2, s. 265.

Prvky definície audiovizuálnej mediálnej služby vyplývajúce zo smernice 2010/13

35. Definícia audiovizuálnej mediálnej služby sa nachádza v článku 1 ods. 1 písm. a) smernice 2010/13, pričom niektoré pojmy použité v tejto definícii sú následne definované v ďalších bodoch toho istého článku. Nelineárna mediálna služba je definovaná v článku 1 ods. 1 písm. g) uvedenej smernice. Do právneho rámca určujúceho rozsah pôsobnosti smernice 2010/13 patria aj jej odôvodnenia, ktoré priamo odkazujú na definície obsiahnuté v jej článku 1 alebo všeobecnejšie sa vzťahujú na jej rozsah pôsobnosti.

36. Podľa článku 1 ods. 1 písm. a) bodu i)[22] smernice 2010/13 v spojení s odôvodnením 29 tejto smernice audiovizuálna mediálna služba musí spĺňať tieto kritériá:

— hospodársky charakter,

— redakčná zodpovednosť poskytovateľa,

— hlavným účelom je poskytovanie audiovizuálnych obsahov,

— poskytovanie programov,

— informačný, zábavný alebo vzdelávací charakter,

— verejná dostupnosť,

— vysielanie pomocou elektronických komunikačných sietí.

37. V odôvodnení 29 smernice 2010/13 sa zdôrazňuje, že len súčasné splnenie všetkých týchto kritérií, ako aj charakteristík uvedených v iných odôvodneniach umožňuje považovať službu za audiovizuálnu mediálnu službu v zmysle tejto smernice. Podľa mňa to svedčí o vôli normotvorcu zahrnúť pod túto definíciu, a teda do rozsahu pôsobnosti smernice, len výslovne určené druhy služieb. Uvedené hovorí v prospech striktného výkladu definície audiovizuálnych mediálnych služieb.

38. V súlade s prvým uvedeným kritériom ide o služby v zmysle Zmluvy, teda o služby, ktoré sú hospodárskou činnosťou. Podľa odôvodnenia 21 smernice 2010/13 sa z jej pôsobnosti majú vylúčiť „súkromné internetové stránky a služby pozostávajúce z poskytovania a šírenia audiovizuálneho obsahu vyrobeného užívateľmi na účely spoločného používania a výmeny v rámci záujmových spoločenstiev“. Ide predovšetkým o všetky druhy súkromných stránok zakladaných a prevádzkovaných súkromnými osobami bez hospodárskeho cieľa, ku ktorým patria tzv. blogy a videoblogy, ako aj portály takého typu ako You Tube.

39. Internetová stránka časopisu vychádzajúceho aj v papierovej verzii, takého typu ako Tiroler Tageszeitung Online, má nepochybne hospodársky charakter a teda spĺňa vyššie uvedené kritérium. V súvislosti s týmto kritériom iba okrajovo uvediem, že v súčasnej dobe takéto rozlíšenie nebude vždy také očividné, ako by sa mohlo zdať. Na jednej strane je stále častejším javom platené umiestňovanie reklám na najpopulárnejších súkromných internetových stránkach, čo z nich robí zdroj príjmu pre ich tvorcov, a teda typ hospodárskej činnosti. Na druhej strane zasa na serveroch typu You Tube sa objavujú profesionálne kanály (tzv. branded channels), ktoré nie sú obsahmi vytvorenými užívateľmi. Otázka, či a v akom rozsahu možno smernicu 2010/13 uplatniť na takýto typ prenosu, bude ďalšou výzvou pre vnútroštátne regulačné orgány a súdy.

22 — Článok 1 ods. 1 písm. a) bod ii) smernice 2010/13 zahŕňa do audiovizuálnych mediálnych služieb aj audiovizuálny komerčný oznam, ale tento aspekt opomeniem, lebo sa netýka predmetu týchto návrhov.

40. Kritérium vysielania pomocou elektronických komunikačných sietí a kritérium verejnej dostupnosti [23] nebudú osobitne nápomocné pre určenie rozsahu pôsobnosti smernice 2010/13 vo vzťahu k aspektu, ktorý nás zaujíma. Internet je elektronickou komunikačnou sieťou *par excellence* a všetko, čo v ňom nie je vyhradené pre určitú skupinu užívateľov, je verejne dostupné. Rovnako informačný, zábavný alebo vzdelávací charakter vysielaného obsahu nie je osobitne selektívnym kritériom, pretože pokrýva takmer celé spektrum audiovizuálnych obsahov, ktoré prichádzajú do úvahy, najmä ak tento obsah má mať ešte aj komerčný a verejný charakter.

41. Redakčná zodpovednosť bola zadefinovaná v článku 1 ods. 1 písm. c) smernice 2010/13 veľmi široko. Nejde totiž o zodpovednosť za obsah každého vysielaného audiovizuálneho materiálu („program“ v súlade s terminológiou smernice), ale len o výber týchto materiálov a ich usporiadanie v rámci služby. Toto kritérium má totiž slúžiť len na rozlíšenie poskytovateľov obsahov od subjektov poskytujúcich službu prenosu dát (ako sú poskytovatelia siete káblovej televízie alebo internetového pripojenia).

42. Na posúdenie zostávajú dve kritériá, ktorých výklad požaduje vnútroštátny súd. V súlade s kritériom hlavného účelu je audiovizuálnu službou len taká služba, ktorej hlavným účelom je vysielanie audiovizuálnych obsahov. V rozhodnutí, ktoré je predmetom konania vo veci samej, rakúsky regulačný orgán uznal katalóg videomateriálov uverejnený na internetovej stránke za samostatnú službu. Hlavným účelom takto určenej služby nevyhnutne je poskytovanie audiovizuálnych obsahov. Pri takomto výklade stráca však kritérium hlavného účelu akýkoľvek zmysel, keď – ako som už uviedol vyššie – rozsah pôsobnosti smernice závisí od štruktúry konkrétnej internetovej stránky v konkrétnom čase.

43. Program je následne definovaný v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13. Ide o úpravu definície obsiahnutej ešte v pôvodnom znení smernice 89/552. Popisuje program ako samostatnú položku v rámci programovej skladby u lineárnej služby alebo v rámci katalógu u nelineárnej služby. Program pritom má mať formu a obsah porovnateľný s formou a obsahom televízneho vysielania. Táto výhrada je ďalším odkazom na to, že zámerom normotvorcu nebolo zahrnúť do rozsahu pôsobnosti smernice audiovizuálne obsahy, ktoré sa obvykle nevysielajú v televízii.

44. Popri všeobecnej definícii audiovizuálnych mediálnych služieb smernica 2010/13 v článku 1 ods. 1 písm. g) obsahuje definíciu nelineárnych služieb (označovaných ako služby na požiadanie). V súlade s touto definíciou si užívateľ v rámci nelineárnej služby môže zvoliť a pozerať kedykoľvek program z katalógu pripraveného poskytovateľom služby. Zdá sa, že rakúsky regulačný orgán v rozhodnutí, o ktoré ide v konaní vo veci samej, uznal, že z dôvodu, že sa na internetovej stránke Tiroler Tageszeitung Online nachádza katalóg videomateriálov, táto stránka (či skôr jej časť obsahujúca tento katalóg) je audiovizuálnou mediálnou službou na požiadanie.

45. Domnievam sa však, že pri výklade tejto definície by sa nemal prikladať veľký význam pojmu katalóg. Definícia obsiahnutá v článku 1 ods. 1 písm. g) smernice je odrazom definície lineárnej audiovizuálnej služby (t. j. televízneho vysielania), ktorá sa nachádza v tom istom odseku pod písmenom e). Katalóg v rámci nelineárnej služby je ekvivalentom „programovej štruktúry“, t. j. časovej následnosti programov v rámci lineárnej služby. Nelineárna služba sa vlastne odlišuje od lineárnej služby tým, že programy nie sú *vysielané* v presne stanovenom čase, ale kedykoľvek *sťahované* užívateľom. Musí síce existovať určitý katalóg, z ktorého by si tento užívateľ mohol vyberať tituly, ktoré ho zaujímajú. Uvedené však nemožno vykladať tak, že existencia katalógu znamená, že služba predstavuje audiovizuálnu mediálnu službu v zmysle smernice 2010/13.

46. Ďalšie indície týkajúce sa rozsahu pôsobnosti smernice 2010/13 v súvislosti s nelineárnymi audiovizuálnymi službami sa nachádzajú v odôvodneniach smernice.

23 — Dve posledné zarážky v bode 36 týchto návrhov.

47. V súlade s jej odôvodnením 24 sa nelineárne mediálne služby majú „podobať televízii“, t. j. že sa uchádzajú o tých istých divákov. Ťažko však pripustiť, že by sa televízia uchádzala o určitú skupinu alebo určité skupiny divákov. Televízia ponúka rôznorodé obsahy v zásade určené všetkým mysliteľným divákom uspokojujúc ich potreby v oblasti informácií, zábavy a vzdelávania. Toto odôvodnenie by sa malo skôr považovať za vyjadrenie obavy normotvorcu o zachovanie neskreslenej súťaže medzi vzájomne podobnými druhmi hospodárskej činnosti, čo by sa dalo dosiahnuť tým, že aspoň v základnom rozsahu budú podliehať podobným ustanoveniam. V súvislosti s tým, že sa nelineárne služby podobajú televízii, treba ich chápať striktne: v súlade so zámerom normotvorcu sa smernica 2010/13 uplatní len v takom rozsahu, v akom rozvoj telekomunikačných technológií umožnil ponúknuť v nelineárnej forme tie isté obsahy, ktoré predtým boli dostupné len v televízii, teda v rámci lineárnej služby. Naopak zámerom normotvorcu nebolo rozšíriť pôsobnosť tejto právnej úpravy na nové javy súvisiace so všeobecným rozšírením internetu, a predovšetkým širokopásmového internetu, ako napr. vznik multimediálnych internetových stránok.

48. Tomuto záveru neodporuje ani ďalšia časť odôvodnenia 24 smernice 2010/13, v súlade s ktorou by sa mal pojem program vykladať dynamicky a mal by zohľadňovať vývoj v oblasti televízneho vysielania. Tento odkaz znamená len to, že rozsah pôsobnosti smernice v súvislosti s nelineárnymi službami by mal zohľadňovať rozvoj hlavného predmetu úpravy smernice, a to lineárnych služieb. Nelineárne služby nemusia byť samostatným predmetom úpravy smernice. Viedlo by to totiž k potrebe zahrňovať do nej stále nové typy audiovizuálnych obsahov, ktoré by nemuseli mať nič spoločné s lineárnym televíznym vysielaním.

49. Napokon podľa odôvodnenia 28 smernice 2010/13 sa jej rozsah pôsobnosti nevzťahuje na „elektronické verzie novín a časopisov“. Túto formuláciu podľa mňa treba zároveň vykladať vzhľadom na súčasný stav rozvoja služieb informačnej spoločnosti. Nejde tu teda o služby spočívajúce v mechanickom prenesení obsahu papierových novín a časopisov na internet. Po prvé v takejto službe by aj tak nebol priestor na audiovizuálne obsahy, ktoré v papierových médiách samozrejme chýbajú. Po druhé postupne zanikajú internetové stránky novín a časopisov založené len na následnom uverejňovaní článkov, ktoré boli pôvodne publikované v papierovej podobe, v elektronickej forme. Platí to najmä pre denníky, ktorých internetové stránky obvykle majú formu informačných portálov, ktoré obsahujú neustále aktualizované správy, analytické materiály, špecializované sekcie idúce do hĺbky atď. Príkladom takéhoto portálu je práve internetová stránka Tiroler Tageszeitung Online. Navyše takéto portály nefungujú len pod hlavičkou novín, ale môžu byť vlastnené aj televíznou alebo rozhlasovou stanicou, najmä keď ide o informačné kanály, alebo fungovať výhradne ako internetové portály. Každá z týchto kategórií portálov má svoje špecifiká, ale ich celková štruktúra a obsah sú podobné. Z tohto dôvodu rozdielne zaobchádzanie s niektorými internetovými portálmi spravodajského charakteru len preto, že sú vlastnené novinami alebo časopismi, by podľa mňa bolo neodôvodnené a viedlo by k nerovnosti zaobchádzania. Odôvodnenie 28 smernice 2010/13 je teda treba chápať ako odkaz na vôľu normotvorcu vylúčiť z rozsahu pôsobnosti tejto smernice všetky druhy internetových informačných portálov, ktoré majú multimediálny charakter, t. j. ich súčasťou sú okrem iného aj audiovizuálne obsahy.

Odpoveď na prejudiciálne otázky

50. Vnútroštátny súd predkladá otázky týkajúce sa výkladu kritéria hlavného účelu a pojmu „program“ [24] v rámci sporu, ktorý sa týka kvalifikácie časti internetovej stránky Tiroler Tageszeitung Online obsahujúcej audiovizuálne obsahy ako audiovizuálnej mediálnej služby v zmysle smernice 2010/13. V skutočnosti však ide o to, či sa táto smernica vzťahuje na informačné internetové portály multimediálneho charakteru, to znamená obsahujúce tak písané a fotografické materiály, ako aj audiomateriály a audiovizuálne materiály.

24 — Pozri body 36, 42 a 43 týchto návrhov.

51. Z vyššie uvedených úvah podľa mňa vyplývajú nasledujúce závery, ktoré sú relevantné z hľadiska odpovede na takto položenú otázku.

52. Po prvé smernica 2010/13 je priamym dôsledkom vývoja právnych ustanovení Únie týkajúcich sa televízie a jej cieľom je len zahrnúť do jej pôsobnosti služby, ktoré priamo konkurujú televízii, to znamená ponúkajú rovnaký obsah v nelineárnej podobe.

53. Po druhé hlavným účelom audiovizuálnej mediálnej služby v zmysle smernice 2010/13 je poskytovanie programov, t. j. prvkov tradičného televízneho programu (podľa terminológie smernice programovej štruktúry), s tým, že u nelineárnej služby tieto programy nie sú poskytované v stanovenom čase, ale na požiadanie užívateľa.

54. Po tretie normotvorca výslovne, aj keď z hľadiska súčasného stupňa rozvoja internetovej technológie zastaraným spôsobom, v odôvodneniach smernice uviedol, že nemal v úmysle zahrnúť do rozsahu jej pôsobnosti informačné internetové portály.

55. Internetový portál takého typu ako internetová stránka Tiroler Tageszeitung Online teda nespĺňa podmienky potrebné pre uznanie portálu za audiovizuálnu mediálnu službu v zmysle smernice. Po prvé vznik multimediálnych internetových portálov, ktoré okrem písaných obsahov a fotografií obsahujú audiomateriály a audiovizuálne materiály, nie je teda výsledkom technologického rozvoja televízie, ale úplne novým javom súvisiacim predovšetkým s nárastom kapacity telekomunikačných sietí. Po druhé multimediálny charakter takých portálov ako internetová stránka Tiroler Tageszeitung Online neumožňuje analýzu audiovizuálnych obsahov, ktoré sú na nej umiestnené, oddelene od zvyšku portálu, aj keď takéto audiovizuálne materiály sú zhromažďované v osobitnej sekcii uvedeného portálu. Podstatou multimediálnej služby totiž je kombinácia viacerých foriem vysielania – slova, obrazu a zvuku – a konkrétna štruktúra portálu predstavuje len druhoradý technický aspekt. Napokon po tretie takýto multimediálny internetový portál je aktuálnou formou toho, čo ešte v čase prípravných prác na smernici o audiovizuálnych službách normotvorca mohol označovať za „elektronickú verziu novín alebo časopisov“.

56. Na základe vyššie uvedeného sa domnievam, že článok 1 ods. 1 písm. a) bod i) smernice 2010/13 sa má vykladať v tom zmysle, že ani internetová stránka denníka obsahujúca audiovizuálne materiály, ani žiadna časť tejto internetovej stránky nepredstavuje audiovizuálnu mediálnu službu v zmysle uvedenej smernice.

57. Chcel by som ešte uviesť, že nemám obavy, že takýto výklad smernice umožní subjektom skutočne poskytujúcim audiovizuálne mediálne služby skrývať sa za multimediálne informačné portály a takýmto spôsobom obchádzať záväzné predpisy v tejto oblasti. Je očividné, že uplatňovanie ustanovení vydaných na základe smernice 2010/13 vnútroštátnymi regulačnými orgánmi členských štátov vyžaduje posúdenie charakteru služieb existujúcich na trhu s cieľom ich kvalifikácie ako audiovizuálnych mediálnych služieb v zmysle smernice alebo ich vylúčenia z tejto kvalifikácie. Ani tie najpodrobnejšie právne ustanovenia nemôžu nahradiť takéto posúdenie v jednotlivých prípadoch; je to tak v každej oblasti práva. Eventuálne ťažkosti, ktoré by mohli z takéhoto posúdenia vyplývať, však nemôžu odôvodniť taký výklad smernice, že sa v praxi táto smernica vzťahuje na všetky audiovizuálne obsahy na internete, čo by išlo nad rámec pôsobnosti právnej úpravy zamýšľaný normotvorcom.

58. Na tomto mieste sa opätovne vraciam ku koňovi, o ktorom bola reč na začiatku. Okolnosť, že v teórii je ťažké vytvoriť abstraktnú definíciu audiovizuálnej mediálnej služby, neznamená, že v praxi nebude ľahké takúto službu identifikovať. Veľká väčšina služieb tohto druhu spočíva v ponuke televíznych filmov, televíznych seriálov, športových prenosov atď. na internetových stránkach. Je to teda taký druh vysielania, ktorý možno ľahko určiť ako typicky televízny. V prípade pochybností treba rozhodovať v súlade s cieľom smernice o audiovizuálnych mediálnych službách v prospech jej neuplatnenia na multimediálne internetové stránky. Za audiovizuálne mediálne služby sa musia považovať len tie internetové stránky, ktoré nepochybne spĺňajú všetky kritériá takejto služby.

59. Je očividné, že mnou navrhovaný výklad sa týka definície audiovizuálnej mediálnej služby na základe súčasne platného znenia smernice 2010/13. Táto smernica je dôsledkom vývoja právnych riešení pre televízne vysielanie a podľa jedného z autorov [25] je dieťaťom 20. storočia. Neznamená to však, že obsahy umiestnené na internete, vrátane audiovizuálnych obsahov, nemôžu alebo nemajú podliehať právnym predpisom, ku ktorým patria aj predpisy práva Únie, vo vzťahu k takým otázkam ako ochrana maloletých a verejného poriadku, reklama alebo zásady prenosu dôležitých udalostí. Podľa mňa tieto ustanovenia musia byť prispôsobené špecifikám internetu, najmä jeho multimediálnemu charakteru. Príležitosťou k tomu môžu byť práce na novom súbore ustanovení týkajúcich sa digitálneho trhu, o ktorom nedávno Komisia informovala [26].

Návrh

60. Vzhľadom na uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na otázky, ktoré položil Verwaltungsgerichtshof, odpovedal takto:

Článok 1 ods. 1 písm. a) bod i) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) sa má vykladať v tom zmysle, že ani internetová stránka denníka obsahujúca audiovizuálne materiály, ani žiadna časť tejto internetovej stránky nepredstavuje audiovizuálnu mediálnu službu v zmysle uvedenej smernice.

25 — CABRERA BLÁZQUEZ, F. J.: c. d., s. 25.

26 — Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov, Stratégia pre jednotný digitálny trh v Európe, COM(2015) 192 final.